

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/259/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111213214
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7111213214.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, za ktorého ako konateľ koná advokát Mgr. Tomáš Kušník, proti žalovanému: A. X., E.. XX.X.XXXX, I. K. D., Z. XX, t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom Magdalénou Korintusovou, zamestnancom Okresného súdu Košice I, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 7, o 90,75 € s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Košice I z 13. júla 2012 č. k. 12C/407/2011-43 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v napadnutej časti výroku o trovách konania, t. j. vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Z a m i e t a návrh na prerušenie konania.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 19,12 €, ktorú vedľajší účastník je povinný zaplatiť obchodnej spoločnosti TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo aj len „súd“) uznesením z 13.7.2012 č. k. 12C/407/2011-43 v dôsledku späťvzatia žaloby (§ 96 OSP) zastavil konanie (výrok I.), účastníkom náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobcovi v sume 9,87 € (výrok III.).

Uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2, vety prvej v spojení s § 150 ods. 1 OSP a vzhľadom na to, že žalobca vzal návrh na začatie konania späť, uzavrel, že z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania, preto je potrebné uložiť mu povinnosť uhradiť trovy konania žalovanému i vedľajšiemu účastníkovi v spore vystupujúcemu na jeho strane. Konštatoval však, že žalovanému žiadne trovy nevznikli. U vedľajšieho účastníka konštatoval síce, že v zastúpení advokátom združenie na ochranu spotrebiteľa oznámilo svoj vstup do konania, avšak dospel k záveru, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú účelne vynaložené, jednak preto, že advokát nevykonal žiaden úkon právnej služby, neurobil žiadne podanie vo veci samej, a jednak preto, že združenie ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa do konania vstúpil z vlastného podnetu (bez toho, aby sa skontaktoval so žalovaným), pričom za svojho zástupcu si zvolil advokáta, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že „musí“ byť schopný konať v mene toho, na strane koho vystupuje.

Výrok o vrátení súdneho poplatku odôvodnil § 11 ods. 3, veta prvá, ods. 4 a ods. 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vzhľadom na to, že k späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním.

Proti tej časti výroku o trovách konania, ktorá sa týka vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom vedľajší účastník (ďalej aj len „odvolateľ“) včas podal odvolanie poukazujúc na to, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku kvalifikovanej obrany odvolateľa. Vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva je v konaní právne zastúpený advokátom, aby mohol dôsledne presadzovať a chrániť záujmy spotrebiteľov v súdnych konaniach. Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa žalobca ocitá v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi. Trúfa si preukázať, že vo viacerých súdnych sporoch vstup združenia do konania pre žalobcu pôsobil odradzujúco v tom smere, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal žalobu späť a konanie žiadal zastaviť. Má za to, že súd pri nepriznaní náhrady trov konania odvolateľovi postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v rozpore s ustálenou súdnou praxou i slovenskou právnou teóriou. Dáva do pozornosti súdu rozsudok Súdného dvora Európskej únie C-279/09, v zmysle ktorého združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta aj na náhradu trov konania, ďalej na novelizované znenie § 137 OSP, podľa ktorého združeniu výslovne patrí náhrada trov za stupovanie advokátom. Poukazuje tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 71/2010, ako aj na najnovšie komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku v Slovenskej i Českej republike, ako i na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ktoré všetky podporujú jeho tvrdenie o práve na náhradu trov konania. Domnieva sa preto, že združenie na ochranu spotrebiteľa, ktoré v zastúpení advokátom v konaní podporovalo žalovaného, má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli z titulu právneho zastúpenia advokátom podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Navrhuje preto, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobcu zaviazá vedľajšiemu účastníkovi nahradiť trovy prvostupňového konania v sume 29,08 €. Uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní za odvolanie v sume 19,12 € vrátane DPH.

Pre prípad, že odvolací súd sa nestotožní s právnou argumentáciou odvolateľa, združenie navrhuje prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o nasledovných prejudiciálnych otázkach:

1/ Či pod právom na súdnu ochranu podľa článku 47 v spojení s článkom 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov (ďalej len „Združenie“) podľa článku 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2a/ Či sa má článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článok 47 v spojení s článkom 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky, podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 v nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

2b/ Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzatií žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní Združením.

3/ Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa článku 47 v spojení s článkom 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a článku 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov, napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4/ Či právna úprava podľa § 142 až § 151 (Slovenského) Občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5/ Či článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 až 47 Charty základných práv Európskej únie treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné, napriek tomu, že po vstupe Združenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zastáva názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Namieťa, že združenie bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, oznámením o vstupe do konania v zastúpení advokátom vstupuje do množstva súdnych konaní, pričom nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode. Paušálny vstup združenia do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa odvolateľa iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka nepokladá preto za trovy účelne vynaložené na bránenie práva proti žalobcovi, ale považuje to za dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu § 150 ods. 1 OSP. So zreteľom na to, že posúdenie priznania náhrady trov konania jednoznačne patrí do právomoci vnútroštátneho súdu, pričom SD EÚ v žiadnom prípade nemôže vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, pretože preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci, návrh združenia na predloženie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ považuje za nedôvodný a účelový. Navrhuje preto, aby odvolací súd potvrdil vecne správne uznesenie v napadnutom rozsahu. Zároveň navrhuje, aby mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní za podanie odvolania v sume 19,12 € vrátane DPH.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania a po zistení, že odvolanie bolo podané na to oprávneným vedľajším účastníkom (§ 93, 201, 202 a 204 OSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1 OSP preskúmal uznesenie v napadnutom rozsahu, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1, 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podaným odvolaním nebola dotknutá tá časť výroku o trovách konania, ktorá sa týka vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, výrok o zastavení konania ani výrok o vrátení súdneho poplatku. V tomto rozsahu uznesenie nadobudlo právoplatnosť a tak tieto výroky nebolo možné preskúmať v rámci odvolacieho konania (§ 206 ods. 2 OSP).

V predmetnej veci Okresnému súdu Košice I 13.5.2011 bol doručený návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 90,75 € s príslušenstvom. Konajúci súd 25.5.2011 pod č. k. 11Ro/108/2011-19 vydal platobný rozkaz, ktorým žalovanému uložil povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu žalobcovi zaplatiť 90,75 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 11.12.2007 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v celkovej sume 102,93 €, alebo aby v tej istej lehote podal odpor na konajúcom súde.

Platobný rozkaz bol zástupcovi žalobcu doručený 17.6.2011. Žalovanému nebol doručený, pretože je neznámy na adrese svojho bydliska a z toho dôvodu uznesením z 12.9.2011 bol preto zrušený (§ 173 ods. 2 OSP). Následne 19.3.2012 Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v zastúpení advokátom oznámilo súdu, že v zmysle § 93 ods. 2 OSP vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu žalovaného, požiadal o doručenie žaloby a jej príloh a navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov konania. Toto oznámenie zástupcovi žalobcu bolo doručené 29.5.2012 a nato podaním z 11.6.2012, ktoré konajúcejmu súdu bolo doručené 15.6.2012, žalobca bez uvedenia dôvodu vzal späť žalobu v celom rozsahu a navrhol, aby súd konanie zastavil. Nato uznesením z 13.7.2012 súd zastavil konanie a rozhodol o jeho trovách zhora uvedeným výrokom ad II/.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne, pri takých trovách, ktoré by pri riadnom priebehu konania nevznikli, spravuje sa náhrada trov zásadou zavinenia. Ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) OSP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené, vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok konania, pretože v zmysle nej výsledok konania nie je rozhodujúcim pre nárok na náhradu trov konania a ani účastníci (vedľajší účastníci) na ich náhradu nemajú nárok. Zásada zavinenia na zastavení konania z hľadiska náhrady trov je vyjadrená v ods. 2 § 146 OSP, pretože ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Pritom zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nikdy nie podľa hmotného práva. Preto, ak žalobca žalobu vzal späť, z procesného hľadiska zásadne platí (pokiaľ nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá OSP), že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, a preto je povinný nahradiť trovy konania žalovanému (vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane žalovaného). Avšak v prípade, že k späťvzatiu dôvodne podanej žaloby došlo pre správanie žalovaného, trovy konania je povinný nahradiť žalovaný (vedľajší účastník na strane žalovaného). Predpokladom pre vyslovenie povinnosti na náhradu trov konania v zmysle druhej vety tohto zákonného ustanovenia je jednak teda dôvodne podaná žaloba a jednak také správanie sa žalovaného, pre ktoré sa stala žaloba po jej podaní bezdôvodnou.

V konaní nebolo zistené, žeby žaloba bola vzatá späť pre správanie žalovaného, preto súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že späťvzatím žaloby žalobca zaviniť zastavenie konania, a preto v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej OSP je povinný uhradiť trovy, ktoré procesná protistrana (žalovaná strana) v konaní účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

Vedľajšie účastníctvo je formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 OSP) alebo, ako je tomu v posudzovanej veci, môže to byť aj právnická osoba, predmetom činnosti ktorej je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 OSP). Vedľajší účastník do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Takáto tretia osoba sa pritom vedľajším účastníkom stáva v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. Jej vstup do konania však nie je prípustný v každom konaní. Postavenie vedľajšieho účastníka je charakterizované rovnakými procesnými právami a povinnosťami ako účastníka, na strane ktorého vystupuje v konaní. Jeho postavenie je odlišné tým, že i keď koná vlastným menom, jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka, ktorý je dominus litis. Vzhľadom na to, že vedľajší účastník „vystupoval“ na strane žalovaného, v posudzovanej veci žalobca je povinný uhradiť trovy konania žalovanému aj vedľajšiemu účastníkovi.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu. Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom (viď článok 47 ods. 2 Ústavy SR). Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie na ochranu spotrebiteľov, a preto toto právo môže uplatniť aj takéto združenie. Do obsahu uvedeného základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľa združenie v nejakom združení sú schopní uplatniť svoje základné práva na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľa. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy SR v spojení s § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. uplatnil odvolací súd aj v posudzovanom prípade vo vzťahu k § 146 ods. 2 OSP, osobitne k náhrade trov konania, ktoré vznikli právnym zastúpením zo strany advokáta.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu Ústavy SR a zákona o ochrane spotrebiteľa odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, zastáva názor, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je aj výklad § 142 ods. 1 OSP, resp. § 146 ods. 2 OSP, ktorý zvyrazňuje, že ak združenie na ochranu spotrebiteľov

uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytnutou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúce v zastúpení advokátom boli zbytočné, resp. neúčelné. Táto náhrada však nemôže byť nepriznaná len z dôvodu, že združenie spotrebiteľov v konaní pred súdmi sa dalo zastúpiť advokátom.

Aj keď, ako je zhora konštatované, právo združenia na ochranu spotrebiteľa v konaní vystupujúceho v pozícii vedľajšieho účastníka dať sa zastúpiť advokátom nemožno uprieť, nárok na náhradu trov konania právneho zastúpenia nemožno priznať, ak právny zástupca vedľajšieho účastníka nevykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, resp. neposkytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a pod. To platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu alebo skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, nakoľko sú významné pre posúdenie veci samej.

Súd rozhodujúci o náhrade trov konania musí preto vychádzať zo zásady účelnosti a priznať môže náhradu len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka) musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatňovaného nároku alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto nároku. Aj keď účastník (prípadne vedľajší účastník) podľa príslušných ustanovení platného procesného poriadku má právo na náhradu trov konania, každý úkon alebo každé platenie trov je potrebné posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, tak i na trovy právnej pomoci. To znamená, že ani trovy právneho zastúpenia potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva sa nemôžu posudzovať ako celok.

Odvolací súd v posudzovanej veci preto skúmal, či trovy konania vyčíslené a uplatňované vedľajším účastníkom zastúpeným advokátom boli vôbec vynaložené na procesnú obranu proti žalobou uplatnenému nároku. Podanie advokáta združenia zo 14.3.2012 o oznámení vstupu združenia do konania v pozícii vedľajšieho účastníka na podporu žalovaného nepochybne neobsahuje žiadne skutočnosti vzťahujúce sa k predmetu konania. Vedľajší účastník v zastúpení advokátom paušálne vstúpil do konania a pre budúcnosť, po obdržaní žaloby a po oboznámení sa s predmetom konania, zrejme plánoval zaujať aj procesný postoj k predmetu konania, avšak v dôsledku účinného späťvzatia žaloby k tomuto už nedošlo. Odvolací súd preto zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v tomto konaní trovy vedľajšieho účastníka nemožno považovať za účelné, lebo jediným úkonom vedľajšieho účastníka ostalo len paušálne oznámenie o jeho vstupe do konania bez vyjadrenia akéhokoľvek procesného postoja k veci samotnej.

Z týchto dôvodov, ktoré sú sčasti aj dôvodmi súdu prvého stupňa vyslovenými v napadnutom uznesení, odvolací súd uznesenie v napadnutej časti výroku o trovách konania podľa § 219 OSP potvrdil, pretože je vecne správne.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) OSP zakladá povinnosť súdu prerušiť konanie vedené podľa Občianskeho súdneho poriadku, ak sa rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Posúdenie potreby predloženia prejudiciálnej otázky je vo výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý ako jediný priamo pozná skutkový stav a tvrdenia účastníkov a zodpovedá za súdne konanie. Vnútroštátny súd musí sám posúdiť opodstatnenosť právnych otázok, ktoré sa v konaní vyskytnú, ako aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Ak teda ide o otázku, ktorej riešenie z hľadiska prebiehajúceho konania vnútroštátneho konania nemá význam, vnútroštátny súd nemá povinnosť predkladať prejudiciálnu otázku a zbytočne tým predlžovať konanie.

Vzhľadom na právoplatné zastavenie konania vo veci samej, nie je právne významné ani zodpovedanie v odvolaní obsiahnutom návrhu na prerušenie konania koncipovaných prejudiciálnych otázok. Nehovoriac o tom, že odvolací súd v tomto rozhodnutí sa vysporiadal aj s účelnosťou trov konania vynaložených na právnu pomoc vyplývajúcu z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na štádium konania, keď súd už nerozhoduje vo veci samej, nie je tu žiadna otázka, vyriešenie ktorej by malo význam, odvolací súd preto nevyhovel návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania z dôvodu predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 s použitím § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi proti plne neúspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov pozostávajúcu z odmeny za zastupovanie advokátom za 1 úkon právnej služby (15.10.2012 - vyjadrenie k odvolaniu proti trovám konania) a z režijného paušálu, zvýšených o 20 % DPH. So zreteľom na to, že vyjadrenie k odvolaniu proti trovám konania nie je vyjadrením vo veci samej, v zmysle § 14 ods. 3 písm. b), § 10 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov za tento úkon advokátovi patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, pričom v tomto odvolacom konaní za tarifnú hodnotu sa považuje náhrada trov, prisúdenia ktorej sa vedľajší účastník v odvolaní domáhal (29,08 €). Jedna polovica základnej sadzby tarifnej odmeny potom je 8,30 €, režijný paušál je 7,63 €, pričom z ich súčtu 15,93 € 20 % DPH je 3,19 € (§ 10 ods. 1, 16 ods. 3 a 18 ods. 3 citovanej vyhlášky). Žalobcovi prisúdenú náhradu trov odvolacieho konania v úhrnej sume 19,12 € vedľajší účastník je povinný zaplatiť advokátovi zastupujúcemu žalobcu (§ 149 ods. 1 OSP).

Výsledok hlasovania senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.